

Arrest

nr. 123 088 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 januari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die *loco* advocaat R.JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 april 2012 een aanvraag in tot een verklaring van inschrijving als zelfstandig werkend venoot (bijlage 19).

1.2. Verzoeker verkrijgt de E-kaart op 7 augustus 2012.

1.3. Op 11 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een

einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 18 april 2013. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: K.A.D.,

Nationaliteit :Bulgarije,

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

De heer K.A.D. diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op

24/04/2012, en verkreeg de E-kaart op 07/08/2012

Hij legde ter staving van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: een attest van aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen dd.27/02/2012 en het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma ALL CONSTRUCT.

Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08/10/1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de vermeende zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vond/vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken op 03/12/2012 laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als "werkend vennoot" bij CVBA Ail Construct vanaf de begindatum van zijn aansluiting op 19/01/2012.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit de intentie had om daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15/12/1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie."

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid *rationae temporis* op.

Artikel 39/57, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn van dertig dagen, bepaalt in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 18 april 2013 door afgifte tegen ontvangstbewijs. Derhalve is 21 mei 2013 de uiterst datum waarop verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen.

Er moet worden benadrukt dat 20 mei 2013 een wettelijke feestdag is, zodat de vervaldag wordt verplaatst naar 21 mei 2013. Uit het rechtplegingsdossier blijkt dat het beroep ter post werd ingediend als aangetekende zending op 21 mei 2013.

Het beroep werd derhalve tijdig ingesteld en is ontvankelijk. De exceptie van verwerende partij wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden beëindigd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om

het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf meer kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere al dan niet illegale verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van verblijf. (zie mutatis mutandis RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995).

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 21”* dat *“zo nodig”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.2. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen het bestreden bevel, de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 7, 42septies en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

“aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen de dertig dagen’.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom een einde wordt gesteld aan het verblijf, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt dat de Minister 'zo nodig' een bevel geeft. Het bevel dient dus gemotiveerd te zijn, wat in casu niet het geval is.

Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd. (zie ondermeer RvS 28 juni 2010, nr. 205.924; RvV 25 april 2013, nr. 101 636; RvV 25 april 2013, nr. 101 637).

De verder geciteerde parallel toe te passen rechtspraak inzake de bijlage 20 maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel.

De RW vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van vernoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 1 71.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laattussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op a/s niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, Vil formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing töt weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat töt het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is töt een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niette erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden

omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden "zo nodig" wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekenen juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van verblijf. (zie mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). De verwijzing van de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

De Raad kan in de vreemdelingenwet voorts geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3.4. In een tweede middel gericht tegen de beslissing die einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 42 septies van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Minister een einde kan stellen aan het verblijfsrecht wanneer betrokkene valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of ander onwettige middelen heeft gebruikt, die van doorslaggevend belang geweest zijn bij de erkenning van het verblijfsrecht.

Verzoeker heeft geen enkele valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude of andere onwettige middelen aangewend, laat staan dat ze doorslaggevend zouden geweest zijn bij het verlenen van het verblijf.

De door verzoeker voorgelegde documenten met name het attest van aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen dd. 27.10.2012 en het volledige uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma Ail Construct waren authentiek en stemden overeen met de werkelijkheid van dat ogenblik. Verzoeker had bijdragen betaald als zelfstandige aan Securex, wat bevestigd wordt door het gegeven dat wanneer de aansluiting wordt stopgezet er een saldo is in zijn voordeel van 1 399,46 euro (stuk 3).

Verzoeker was overigens aandeelhouder van vermelde firma.

In de beslissing wordt overigens in de motivering enkel de term 'vals voorwendsels' gebruikt bij de beoordeling van de concrete gegevens, een begrip dat niet in de wet aanwezig is.

Terzijde dient opgemerkt dat op het ogenblik van de beslissing namelijk 11.1.2013 verzoeker al sedert 23.7.2012 bij Securex als zelfstandige was aangesloten, werkend vennoot en aandeelhouder was van de firma BVBA NBR en regelmatige vergoedingen als vennoot van deze firma ontving (zie stukken).

Verwerende partij had minstens vooraleer deze beslissing op die datum te nemen moeten informeren naar de actuele toestand van de activiteit van verzoeker in België en had in dat kader, vooraleer de beslissing te nemen, verzoeker moeten horen. Dit gebeurde niet. Op die wijze is de hoorplicht geschonden. Dit is des te meer het geval gezien het lange tijdsverloop tussen het verlenen van het verblijf en de datum dat er een einde aan werd gesteld.

Er is ook de schending van het vertrouwensbeginsel en rechtzekerheidsbeginsel daar verzoeker de verwachting kon hebben dat wanneer de E kaart verleend werd op 7.8.2012 er niet korte tijd later een einde aan het verblijf zou gemaakt worden.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.481 van 13 maart 2009 (zie stuk) waarin een gelijkaardige situatie wordt beoordeeld en de beslissing wordt vernietigd:

"Er dient te worden vastgesteld dat ondanks het gegeven dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op de hoogte was van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot geen gezinscel vormden en dat zij ingevolge een beslissing van de vrederechter op een afzonderlijk adres verbleven, niet overging tot intrekking van de voortijdig door een ambtenaar van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen aan verzoekster afgeleverde verblijfstitel en niet binnen de reglementair bepaalde termijn besliste om het recht op verblijf van verzoekster niet te erkennen middels de kennisgeving van een document overeenkomstig de bijlage 20 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ... Aldus dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van oordeel was dat verzoekster tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie gerechtigd was.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat zonder dat er enig nieuw feit beschikbaar was – de inhoud van het samenwoonstverslag waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen bevestigt immers louter de reeds gekende feiten - het verblijfsrecht van verzoeker vervolgens plotseling beëindigd werd. Verzoekster kan, gelet op deze kennelijk onredelijke wijziging in de houding van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, derhalve gevolgd worden waar zij stelt dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd."

In verband met het rechtzekerheidsbeginsel stelt Opdebeek: In de rechtspraak wordt vrij algemeen aangenomen dat de rechtzekerheid een algemeen rechtsbeginsel is waaraan zowel het regelgevende als het individuele overheidsoptreden kunnen worden getoetst. ... Die toepassing zal niet zelden gebeuren in samenhang met andere behoorlijkeheidsregels, waarbij een schending van het rechtzekerheidsbeginsel evenzeer zal kunnen worden uitgelegd als een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur die betrekking hebben op onder meer de ... kennisgeving van de bestuurlijke beslissing/ (I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 316 en p. 318).

In verband met het vertrouwensbeginsel stelt Opdebeek:

'De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan... Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State, maar ook in die van het Arbitragehof/ (I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 320).'

3.5. Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

3.6. In de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht wordt gesteld dat verzoeker tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben en dat de voorgelegde documenten van doorslaggevend belang waren bij het toestand van het verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 april 2012 een aanvraag indiende van een verklaring tot inschrijving als zelfstandig werkend vennoot en het bewijs leverde van een attest van aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen van 27 februari 2012 en het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der onderneming van de firma All Construct. Dit zijn de documenten die overeenkomstig artikel 50, § 2, 2° van het vreemdelingenbesluit moeten worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Op basis van deze stukken werd verzoeker op 7 augustus 2012 in het bezit gesteld van een E-kaart.

In het administratief dossier bevindt zich een brief dd. 3 december 2012 van het RSVZ aan de sociale kas van verzoeker waaruit blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar de vermeende zelfstandige beroepsactiviteit van verzoeker maar dat daaromtrent niet voldoende bewijskrachtige gegevens werden overgelegd. Het RSVZ vroeg de sociale kas om de aansluiting van verzoeker retroactief te schrappen, dit is vanaf de begindatum van 19 januari 2012. Voorts blijkt uit een interne nota in het administratief dossier dat het RSVZ de Dienst Vreemdelingenzaken op hoogte bracht van het verzoek om verzoeker retroactief te schrappen als werkend vennoot bij CVBA All Construct, dit is vanaf de begindatum van zijn aansluiting op 19 januari 2012.

Omdat uit het onderzoek van de RSVZ blijkt dat er geen effectieve beroepsactiviteit plaats vond/vindt is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoeker nooit de intentie had om daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen. De motivering in de bestreden beslissing dat *"uit deze bevindingen moet besloten worden dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit de intentie had om daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen"* vindt derhalve op goede gronden steun in het administratief dossier.

Verzoekers betoog dat de voorgelegde documenten authentiek waren, doet aan deze beoordeling geen afbreuk. Verzoeker stelt de documenten overeenstemmen met de werkelijkheid van dat ogenblik, maar hij weerlegt hiermee niet de vaststelling dat er van 19 januari 2012 tot 3 december 2012 geen effectieve beroepsactiviteit plaats vond, noch de beoordeling dat uit deze bevinding moet worden besloten dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen omdat hij nooit de intentie had om daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen.

Het gegeven dat verzoeker een saldo in zijn voordeel kreeg betaald door zijn sociale kas, is in lijn met de opdracht van de RSVZ aan de sociale kas van verzoeker in de brief van 3 december 2013 om de

aansluiting van verzoeker retroactief te schrappen. De Raad ziet niet in hoe verzoeker hieruit een argument kan putten dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert ook nog aan dat hij aandeelhouder was van vermelde firma, maar duidt verder niet concreet aan op welke wijze dit gegeven afbreuk zou kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat de term “*valse voorwendselen*” een begrip is dat niet in de wet aanwezig is. Verzoeker zoekt echter spijkers op laag water en weerlegt hiermee niet ernstig de vaststelling dat hij misleidende informatie heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van een verblijfsrecht. Verzoeker legde immers de documenten voor die dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen. Evenwel blijkt uit onderzoek van de RSVZ dat er geen daadwerkelijke beroepsactiviteit plaats vond, wat trouwens door de verzoeker niet betwist noch weerlegd. De gemachtigde kon dan ook oordelen dat er sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker voert aan dat hij op het moment van de bestreden beslissing van 11 januari 2013 reeds sinds 23 juli 2012 was aangesloten bij een sociale kas als werkend vennoot bij een andere firma en voegt stukken toe bij het verzoekschrift om dit te staven. Er moet worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395)..

De Raad benadrukt voorts dat verzoeker in deze er aan voorbij gaat dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. *In casu* werd immers op goede gronden vastgesteld dat de verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit de intentie had om daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde er wettelijk toe gehouden zou zijn om, bij het vastgestelde misleidend handelen en de daaruit voortvloeiende correcte toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, ambtshalve een onderzoek te voeren naar het eventueel vervuld zijn van andere voorwaarden tot verblijf.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). I

In deze wijst de Raad erop dat niet valt in te zien – en niet wordt aangetoond – op welke wijze de verzoeker indien hij zou zijn gehoord, de vaststellingen van de gemachtigde dermate in een ander daglicht zou kunnen stellen dat dit ertoe zou geleid hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker geenszins aan dat de feitelijke vaststellingen die hebben geleid tot het beëindigen van zijn verblijfsrecht, incorrect zouden. Nogmaals uit het bovengestelde blijkt dat de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat uit onderzoek naar de vermeende zelfstandige activiteit werd vastgesteld dat er geen effectieve beroepsactiviteit plaats vindt/vond en dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat de verzoeker het verblijfsrecht onder valse voorwendselen heeft bekomen en nooit de intentie had om daadwerkelijk de oorspronkelijk bij de aanvraag aangegeven zelfstandige arbeid bij CVBA All Construct uit te oefenen. Zelfs indien verzoeker gehoord zou zijn door de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing dan nog had verzoeker met zijn nieuwe zelfstandige beroepsactiviteit sinds 23 juli 2012, dit is voor de bestreden beslissing, als aandeelhouder en werkend vennoot van een andere firma, deze feitelijke vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen stellen. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De vraag of er sprake is van een lang tijdsverloop tussen het verlenen van het verblijf en de bestreden beslissing doet hieraan geen afbreuk.

Overigens kan worden opgemerkt dat verzoeker stelt reeds van 23 juli 2012 aandeelhouder en werkend vennoot te zijn van een andere firma, dit is nog voor hij in bezit werd gesteld van de F-kaart op 7 augustus 2012. Verzoeker had voor de bestreden beslissing van 11 januari 2013 ruimschoots de tijd om de gemachtigde op de hoogte te stellen van zijn nieuwe zelfstandige beroepsactiviteit. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker de gemachtigde hiervan op de hoogte gebracht.

3.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Verzoeker wist of behoorde te weten dat indien hij valse voorwendselen gebruikte om een verblijfsrecht te bekomen, dit tot een beëindiging van zijn verblijfsrecht kon leiden. Zijn stelling dat hij sinds 23 juli 2013 een nieuwe zelfstandige beroepsactiviteit heeft als aandeelhouder en werkend vennoot van een andere firma, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen en de beoordeling van de gemachtigde, met name verzoeker het verblijfsrecht onder valse voorwendselen heeft bekomen en nooit de intentie had om daadwerkelijk de oorspronkelijk bij de aanvraag aangegeven zelfstandige arbeid bij CVBA All Construct uit te oefenen. Voorts blijkt dat verzoeker de gemachtigde zelf heeft nagelaten om de gemachtigde op de hoogte te brengen van zijn nieuwe zelfstandige beroepsactiviteit die werd gestart voor hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Tenslotte moet worden opgemerkt dat het verzoeker vrij staat om op basis van deze nieuwe zelfstandige beroepsactiviteit een nieuwe aanvraag in te dienen. Verzoeker toont geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.9. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker kan niet voorhouden dat de gemachtigde het vertrouwensbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen en gebruik te maken van de mogelijkheden om misbruiken van de verblijfsreglementering te bestrijden. Hij maakt namelijk niet aannemelijk dat de gemachtigde is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan. Het betoog dat verzoeker de verwachting kon hebben dat wanneer de E-kaart werd verleend op 7 augustus 2012 er niet korte tijd later aan het verblijf een einde zou gemaakt worden, doet hieraan geen afbreuk. Immers verzoeker gaf bij zijn aanvraag aan dat de vermeende zelfstandige beroepsactiviteit werd opgestart op 19 januari 2012. Het RSVZ deelde op 3 december 2012 de negatieve resultaten van het gevoerde onderzoek naar het daadwerkelijke plaats vinden van de vermeende zelfstandige beroepsactiviteit mee aan de DVZ. Op basis daarvan nam de gemachtigde op 11 januari 2013 de bestreden beslissing. Het feit dat de gemachtigde vijf maanden na de toekenning van de E-kaart de bestreden beslissing nam, laat niet toe te besluiten dat verzoeker mocht verwachten dat de gemachtigde geen toepassing meer zou maken van de in artikel 42septies van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen. De gemachtigde kon voormelde wetsbepaling immers slechts toepassen nadat uit onderzoek van de RSVZ was gebleken dat de vermeende zelfstandige beroepsactiviteit niet plaats vindt/vond en de aansluiting van verzoeker bij de sociale kas met terugwerkende kracht werd stopgezet. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient vastgesteld dat de feitelijke gegevens die ten grondslag liggen van de geciteerde rechtspraak verschillend zijn van deze die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker kan zich aldus niet dienstig beroepen op deze rechtspraak.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES